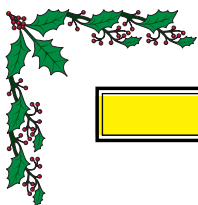

smo naučili od Učitelja: "Žao mi je naroda" Vjerojatno bi i on sam to rekao da je sad ovdje kao ono nekada. No kako On više ne može poduzimati akcije jer nije tijelom prisutan kao nekad, sad smo mi tu koji mu dajemo svoje tijelo i on se po nama utjelovljuje. Moramo se potruditi da budemo vjerni učenici i dobro osluhnemo što bi to On sad učinio te da taj put vjerno slijedimo. Trenutno osjećamo da se treba založiti koristeći prethodno misionarsko iskustvo. Ako i dalje bude zanimanja, oni će početi graditi svoju crkvicu i time se utire put novoj zajednici Kristovih učenika. Paralelno s tim dolazit će pitanje opismenjavanja, otvaranja male zdravstvene ustanove, bit će i pitanje mlina za kukuruz i tako dalje. To je redoviti put podizanja sela na jednu višu razinu.

Gledati na svijet Božjim okom jest učiniti ono što je Sin Božji učinio vidjevši mnoštvo koje je bilo "kao ovce bez pastira" pa mu je bilo "žao naroda"

U konačnici, na to se svode i misije i misijski rad "do kraja zemlje" i onaj "ovdje". Gledati na sebe i na svijet oko sebe Božjim očima, to jest preobražavati sebe i druge u Njegovu sliku. To je u stvari obraćenje. Činiti ono što je Učitelj činio i misliti onako kako nas je on naučio. "Obratite se" rekao je!

Boris Dabo,
misionar u Zambiji

NAŠA PREZIMENA

*Sveto ime donosi podatke o risiškim prezimenima preni-
jevši ih iz "Enciklopedije hrvatskih prezimena" (2008.). Bez
obzira što enciklopedija nije i ne može biti u svim podacima sasvim precizna
čitatelji će ipak moći više doznati o svom prezimenu, njegovoj proširenosti itd., što
će ih sigurno zanimati.*

KATNIĆ

U Risiki žive dvije osobe u jednoj obitelji s prezimenom Katnić.

Enciklopedija:

Katnići su Hrvati, najvećim dijelom iz Crikvenice. Razmjerno najviše Katnića u proteklih sto godina rođeno je u Crikvenici, gdje se svaki trideseti stanovnik prezivao Katnić. U Hrvatskoj danas živi oko 90 Katnića u preko 40 domaćinstava. Sredinom prošlog stoljeća bilo ih je približno 40, pa se njihov broj od tada udvostručio. Katnići su prisutni u šest hrvatskih županija, u ukupno 11 općina i 13 naselja, najviše u Crikvenici (60), Rijeci (10) i u Zagrebu (5).

ZANIMLJIVO

Ove je godine mjesec listopada vrlo poseban.
On ima pet petaka, pet subota i pet nedjelja; sve u jednom mjesecu.
Ovo se događa jednom u 823 godine.

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

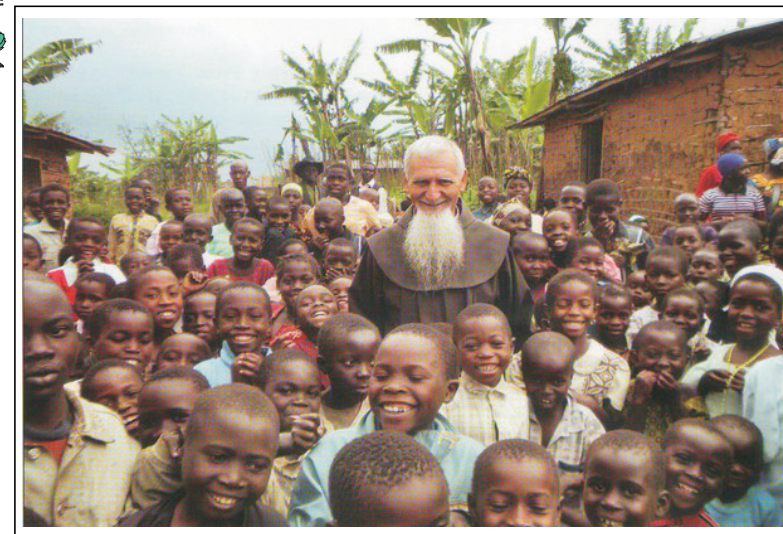
XXIX NEDJ. KROZ GOD. - 17.X.2010.

Broj: 32(176)

MISIJSKA NEDJELJA

"Pođite po svem svijetu"

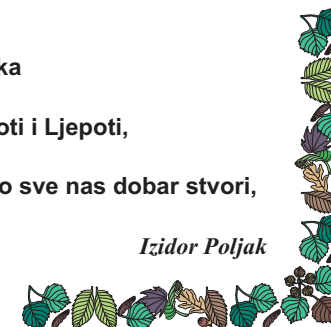

Ja glasnik bit ću Božji i ko cjelov mira
tom zemljom ja ću poč
i ljudstvo dizat k nebu, nebeskih bacat zraka
u tamnu, zimsku noć.

I zborit ću o Pravdi, Dobroti i Ljepoti,
o vječnoj ljubavi,
da svima jedan Bog je, što sve nas dobar stvori,
i da smo braća svi.

.....

Izidor Poljak

Misionarovo svjedočenje

UČITI SE GLEDATI BOŽJIM OKOM

Mi koji već godinama hodamo s Isusom kao svojim Učiteljem, koji ga svakodnevno slušamo i zajedno s njim posjećujemo ljude i s njima se susrećemo, odlazimo tamo kamo nas on vodi svojim nadahnućem, primjećujemo kako polako već i sami mijenjamo svoj način shvaćanja životnih situacija i sve više počinjemo gledati svijet njegovim očima, osjećati kako on osjeća. U tome vidimo događanje vlastitog obraćenja na koje nas je Učitelj pozvao iako u isto vrijeme primjećujemo kako se i dalje odupiremo i zadržavamo na Petrovoj primjedbi “Gospodine, to se tebi ne smije dogoditi.”

Prigodom Svjetskog dana misija - Misijske nedjelje 2010., želim podijeliti s drugim Isusovim učenicima, koji s Učiteljem hodaju u nekom drugom kraju i susreću se s drugim ljudima, iskustvo vlastitog pokušaja gledanja na novu situaciju Učiteljevih očima. Ponekad, kad shvatim što ustvari mislim i kakvi mi se osjećaji rađaju, moram, da tako kažem, pred tim pokleknuti znajući da ovo nije od mene...

Učiteljeva prisutnost u novoj misijskoj postaji

Kako se nalazim pred završetkom osnivanja misijske postaje Lusu u Zambiji u kojoj sam proveo osam godina i koja sad postaje župa tako da će se za nju brinuti domaći biskupijski svećenici, moji su mi crkveni poglavari omogućili da krenem na drugu stranu velike rijeke Zambezi te da tamo, u kraju koji je još neistražen, nerazvijen i neevangeliziran, radim na otvaranju nove misijske postaje u predjelu gdje se rječica Njoko (čita se Ndjoko) ulijeva u Zambezi. Kad sam prije dvije godine od mjesnog i mog biskupa dobio za to odobrenje, odmah sam počeo organizirati skupinu suradnika za novu misiju postaju. Bilo je to jedno novo ushićenje i bili smo zahvalni što smo dobili još jednu priliku da i na ovom novom području budemo Učiteljeva prisutnost.

Stupanje neprokrćenim stazama

Polako smo počeli odlaziti u istraživačka putovanja nepoznatim stazama, šumskim neprobijenim putevima, sa sjekirom u terenskom vozilu kako bismo posjekli grane ili stablo te tako prokrčili put. Tog smo dana krenuli prema selu u koje do tada automobil još nije stigao, a neki nisu vidjeli ni bijelog čovjeka tako da su mala djeca počela plakati kad bi vidjela bijelca ili kad bi vidjela automobil, a starija bi se sakrila iza žbunja. Putem smo prolazili kroz predio u kojem se *nalazi* selo jednog mog znanca, starijeg čovjeka po imenu Sitvvala kojeg sam krstio pred više godina u jednom drugom selu. Svakako sam ga želio posjetiti pa, došavši do rječice uz koju se nalazi njegovo selo, prije nego smo prešli preko malog mostića, počeo sam pitati ljude u selu gdje živi Sitvvala. Upućivali su nas u selo koje je bilo dosta daleko i do njega nije bilo puta kojim se moglo automobilom. Provlačeći se kroz žbunje, došli smo u neko selo i kad sam želio pitati gdje živi Sitvvala, vidio

sam da on stoji ispred mene. Stajao je i začuđeno gledao u došljake, očito još ni jedan bijelac nije bio u njegovom selu. Tek kad sam se dovoljno približio i kad je čuo moj glas, tek me je tada prepoznao. Mršav, neuređen, očito bolestan. Već nekoliko tjedana bolovao je od virusne upale očiju, bolesti koja je dosta proširena u ovo doba godine, a uzrokuje bol u očima, izlučivanje očne sluzi i opću nesposobnost za bilo kakve aktivnosti. U susjednoj kolibi je na tlu ležala mlada žena, Sitvvalova kći. Ona je u tom stanju već nekoliko tjedana. Ona je bolovala od malarije, ali nas je veselo pozdravila jer se radovala posjetu kao da se nije brinula za to što malarija, ako se ne liječi na vrijeme, može prerasti u moždanu malariju te uzrokovati trajni invaliditet ili u konačnici smrt. Nedaleko su bile druge kolibe, a ispred jedne su dvije žene mljele kukuruz za dnevni obrok pure svojim obiteljima, a možda i još nekima drugima u selu. Onako kako su naučile od svojih roditelja, teškim motkama udarale su u drvenu posudu u koju su ranije stavile kukuruz i tako ga usitnjavale dok ne postane brašno. Svakodnevni teški dnevni posao učinio je žene jakim i kršnjim. Srećom, one se nisu tužile da su bolesne, ali i njihovo vrijeme slabosti će jednom doći pa će onda mljevenje za njih morati činiti neke druge žene u selu.

Ponuda Božje riječi

Pogledali smo uokolo i vidjeli da su se neka djeca skrivala iza koliba bojeći se doći bliže. Tko zna što taj bijelac misli?! Pitao sam ih odlaze li djeca u školu. “A kako će odlaziti u školu kad je nema. Preopasno je djecu slati preko rijeke u kanuima i to svakodnevno jer je rijeka brza i puna krokodila i vodenih konja. Zato ih niti ne šaljemo da idu u školu.”

Dok smo objašnjavali razlog našeg prolaska kroz njihovo selo i nakon što smo jedni od drugih saznali o tome kako smo, kako je zdravlje, kako je s hranom, pitao sam Sitvvala bi li bilo moguće da u njihovo selo donesemo Božju riječ te da s vremenom i tu bude kršćanska *zajednica* koja će se okupljati na molitvu i slušanje Božje riječi kao što je to u onom selu u kojem se prije više godina krstio. Rekao je: “Oče, ovdje nitko ne moli, niti znaju koja je korist od molitve i poznavanja Boga. No, ja ću otići i o tome razgovarati s ljudima. Nadam se da će se bar netko zainteresirati”

To je za nas bilo dovoljno. Vidjeli smo ljude koji su prepušteni samima sebi. Oni tu žive onako kako se je uvijek živjelo, odnosno preživljavalo. U bolesti se čeka dok bolest sama ne prođe, a jedini lijekovi su oni koje propiše врач. Plaćaju se u kravama ili kozama, a oni manji u kokošima ili vrećama kukuruza. Rezultati su onakvi kakvi “moraju biti” jer ni krava nema dovoljno za one “manje” bolesti. Vidjeli smo ljude koji nemaju pristupa školi i obrazovanju koje bi im moglo pomoći da sami nađu prikladniji izlaz iz svoje stare, naslijeđene zatvorenosti u vlastiti svijet. Povrh svega, ljude koji su daleko od saznanja da postoji Bog Otac koji je poslao svog Sina da pokaže nova rješenja za životne situacije. Nisu upoznali da se Bog želi utjeloviti i u njihovom selu po zajednici svojih učenika koji će tako po sakramentima postati dio opće Katoličke crkve.

Založimo se zajedno s Isusom

Ovo shvaćanje i ovaj entuzijizam koji osjećamo na tu pomisao prepoznavamo kao Učiteljevo djelovanje u nama te primjećujemo da na tu situaciju, na to selo, onu zastrašenu djecu koja se skrivaju, na one bolesne žene i muškarce koji ne znaju iznaći nova rješenja za svoje stare probleme počinjemo gledati onako kako

